

nje, rabi istinite primjere, a kad hoće djelovati na maštu – uobrazilju, rabi mit.

U sedmoj, posljednoj knjizi bavi se Petrić Aristotelovom kritikom Platonove praktičke filozofije. U taj sklop ulaze pitanja o ustrojstvu države, o vrstama država, o vrlinama i konačno pitanje odnosa ideje dobra i vrline te vrline i znanja. Tri su pitanja posebno zanimljiva. Prvo je pitanje zajedništva imetka, žena i djece za što se Platon zalaže, a Aristotel to kritizira. *Peripatetičke rasprave* objavljene su (u četiri sveska) 1581. a 1553. godine objavio je Petrić raspravu *Sretan grad* u kojem razmatra o tome kako treba izgledati, gdje se nalaziti, od čega se sastojati itd. grad koji treba biti sretan. U tom spisu priklanja se Petrić privatnom vlasništvu i svakako ne odobrava zajedništvo žena i djece. Na temelju takvih shvaćanja proizlaze teze da *Sretan grad* nije renesansna utopija koja ide za radikalnom društvenom promjenom, nego Aristotelovski utemeljeno i motivirano uljepšavanje, dotjerivanje postojećih oblika grada, tj. društvenih uređenja. U ovoj sedmoj knjizi izričito se Petrić, a protiv Aristotela, priklanja Platonovu zajedništvu žena i djece, upućuje na svrsishodnost toga da svi za isto govore: *moje* i *ne-moje*. U tom smislu sedma knjiga trećeg sveska *Peripatetičkih rasprava* mnogo je više »utopistička«, nego *Sretan grad*, a svjedoči i o pomaku Petrićeva shvaćanja od Aristotelova racionalnog ustrojstva grada do Platonove idealne koncepcije. Ta koncepcija povezana je i s nekim oblikom 'feminizma', jer Petrić izričito ističe jednakost vrlina muškaraca i žena, premda mimo te jednakosti akceptira i svojevrsnu pomoćničku ulogu žene u državi.

Nakon rasprave o ulozi i vrlini žene te zajedništvu dobara, žena i djece slijedi analiza niza Aristotelovih primjedbi o vrstama državnih uređenja, što ih određuje, kako nastaju, kako se mijenjaju kao i o ulozi pojedinih staleža.

Na kraju knjige naznačene su još dvije važne teme. Prvo je pitanje *vrline* i *Dobra*. U okviru rasprave o vrlini, tj. djelovanju u skladu s vrlinom (i o postizanju sreće) Aristotel je istaknuo da pitanje o Dobru, o ideji dobra ne može biti relevantno za određenje toga što je to vrlina i kako se njome postiže sreća. Iz Aristotelova kuta gledanja to je nužno različito, jer je ideja dobra ono vječno